

ראש הפתילה השרוף. ומקנחין הנרות של המנורה מהאפר שבתוכן.

שנינו במשנה: מקק ספרים ומקק מטפחת.

אמר רב יהודה: מקק דסיפרי, תכך דשיראי תולעת המכרסמת את המשי, וכן כל אלו דלהלן, שמות תולעים: ואילא דעינבי, ופה דתאני, וזה דרימוני – כולחו, סכנתא לאוכלן.

ההוא תלמידא דהוה יתיב קמיה דרבי יוחנן, הוה קאכיל תאיני.

אמר ליה התלמיד: רבי! קוצין יש בתאנים! שהתולעת דקרה לו בגרונו והיה נדמה לו שהוא קוץ.

אמר ליה רבי יוחנן: קטליה פה, התולעת ששמה פה, הרגה לדין, לזה!

מתניתין:

המוציא קופת הרוכלין, קופסא קטנה של מוכרי בשמים, אף על פי שיש בה מינין הרבה של בשמים – אינו חייב אלא חטאת אחת. שהכל נחשב להוצאה אחת. (4)

זרעוני גינה – פחות מכגרוגרת, ואעפ"י שבכל האוכלים השיעור הוא כגרוגרת [כדלעיל עו ב] מכל מקום, מה שעומד לזריעה שיעורו בפחות מכגרוגרת. [היינו קרוב לגרוגרת, רמב"ם בפיהמ"ש].

שנינו במשנה: מיני מתכות כל שהן.

ומבארין: למאי חזו? תניא: רבי שמעון בן אלעזר אומר: שכן ראוי לעשות ממנה דרבן קטן [מחט שתחוב בראש מלמד הבקר שמכון אותם לחרישה].

תנו רבנן: האומר הרי עלי להביא ברזל לבדק הבית במקדש ולא פירש כמה.

אחרים [רבי מאיר] אומרים: לא יפחות מאמה על אמה ברזל.

ומבארין: למאי חזיא? אמר רב יוסף: לכליא עורב שהיו שמים על גג ההיכל טבלאות של ברזל, מיוחדות בשפתן, בגודל אמה על אמה, כשהן זקופות על צידן, כדי למנוע מהעורבים לישב על גג ההיכל.

ואיכא דאמרי אותו ענין בלשון שונה: אחרים אומרים: לא פחות מ"כליא עורב".

ומבארין: וכמה שיעורו? אמר רב יוסף: אמה על אמה.

וממשיכה הברייתא: אם אמר: הרי עלי נחשת – לא יפחות מנחשת בשווי מעה כסף.

תניא: רבי אליעזר אומר: לא יפחות מצינורא קטנה, מזלג קטן, של נחשת.

ומבארין: למאי חזיא? אמר אביי: שמחטטין בה את הפתילות. מסירין את

לגמרא דליכא בחול תרי גווני. תוד"ה תרי.

בהעלם אחד אינו חייב אלא אחת כ"ש בכת אחת. ותירצו, דמיירי שנודע לו על מין אחד והביא עליו חטאת ושוב נודע לו על מין השני, דככה"ג בשתי הוצאות היה חייב חטאת נוספת

4. הקשו תוס' בד"ה המוציא, דמאי קמ"ל, דפשיטא היא, דהא אפילו בהוציא וחזר והוציא